

[Vagn Bro.]

Prøven ved Landsretten. I saa Fald vil dog ogsaa Landsretten kunne udstede Admitteringserklæringen uden de tre Prøvesager. Dette finder jeg er en ganske overordentlig utilfredsstillende Maade at ordne Sagen paa. Der er Uligheder nok for den unge Jurist, der kommer fra et med Rets-sager overbebyrdet Kontor, og den unge Jurist, der virker som Sagfører hos en ung opkommende Sagfører, der maaske selv har vanskeligt ved straks at faa tilstrækkelig mange Sager. Skal det nu ogsaa blive saaledes, at den unge Jurist, der i de to Aar, hvor han har faaet Adgang til at møde, har kunnet møde i en Mængde Sager og øve sig, ogsaa faar at vide af Retten: nu er alt i Orden, medens den anden Mand overhovedet ikke kan faa den Erklæring, fordi de eneste Sager, han kan møde i, er de vanskeligt tilvejebragte Prøvesager? Jeg vil derfor tillade mig at henstille, at vi, selv om vi bevarer Prøven, som jeg for min Part ikke lægger saa forfærdelig megen Vægt paa, bl. a. af den Grund, at det, saaledes som Prøven nu gennemføres og vel ogsaa maa gennemføres, ikke er alle de 9 Dommere, der hører paa alle 3 Sager, hvorfor den Garanti, der skulde ligge i Prøven, bliver ringe —, at vi dog i hvert Fald lader dette Punkt gaa ud. Der bør efter min Mening være en saadan Lighed til Stede, at ingen, heller ikke indenfor de unge Juristers Kredse, med Skygge af Ret kan sige: se den Mand, der i Forvejen var begunstiget, slipper fuldstændig for at møde med Prøvesager. Thi vi ved jo alle sammen, at der er Forskel paa at møde i en Sag med Tilladelse til at møde og at møde i den Sag, som maaske bliver afgørende i en Række Aar for ens Fremtid.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal nu have den Ære at tage Stilling til de Ændringsforslag, som er stillet af Udvalget, af Flertal i Udvalget og af Mindretal. Derimod skal jeg ikke indlade mig i nogen almindelig Debat her ved anden Behandling, men straks gaa over til at tage Stilling til de enkelte Ændringsforslag.

Jeg skal kun forudskikke en eneste almindelig Bemærkning, idet jeg ønsker at begynde med at komplimentere Udvalget for det overordentlig store og dygtige Arbejde, der efter min Mening er gjort i dette Udvalg. Der er, saa vidt jeg kan se, fra alle Sider arbejdet ganske sagligt, og det er lykkedes Flertallet i Udvalget paa Hovedpunkter at stille Ændringsforslag, som løser

de paagældende Spørgsmaal med udmærket Klarhed, saaledes f. Eks. med Hensyn til den vanskelige Sagførerordning og med Hensyn til Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret. Paa disse Punkter er Flertallet ved sine Ændringsforslag gaaet til Bunden og har skabt en virkelig klar Løsning af Spørgsmaalene. Det var kun ønskeligt, at disse Løsninger ogsaa kunde blive endeligt vedtaget. I saa Fald vilde vi paa disse Punkter faa udmærkede Reformere gennemført.

Hele Udvalget har henstillet til mig at antage et betydeligt Antal fortrinsvis yngre Sagførere til at deltage i offentlige Sagers Førelse. Jeg skal efterkomme denne Henstilling, saaledes som den er fremsat, baade ved at antage et betydeligt Antal Sagførere og ved fortrinsvis at antage yngre Sagførere. Jeg maa blot sige, at det vil være mig magtpaaliggende, at saa mange kvindelige Sagførere som muligt bliver antaget; og da Antallet af kvindelige Sagførere er meget ringe, og jeg jo ikke en Gang ved, om de alle vil melde sig, er det muligt, at jeg bliver nødt til at tage mindre Hensyn til Alderen med Hensyn til Kvinderne, for dog at faa nogle Kvinder med. Og ud fra mit Synspunkt, at man overalt, hvor det er muligt, bør stille Kvinden lige med Manden i alle offentlige Anliggender, er det mig magtpaaliggende at antage saa mange Kvinder ved denne Lejlighed, som der overhovedet vil vise sig at være habile Ansøgere.

Til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch skal jeg i Anledning af de meget rigtige Udtalelser, han fremsatte, sige, at Spørgsmaalet om Forbud mod en saadan Fremgangsmaade fra Pressens Side som den, det ærede Medlem omtalte, er et Spørgsmaal, som løses enten ved en Straffelov eller ved en Presselov. Dette Forhold har ikke med den her behandlede Retsplejelov at gøre, thi denne Lov ordner jo kun Regler for vor egen hjemlige Retspleje, men Spørgsmaalet om, hvad man vil sige hjem til sig fra smukke Retsforhandlinger i Udlandet, er et Spørgsmaal, som i Almindelighed ordnes ved Straffeloven eller — med særligt Henblik paa Pressen — maaske baade gennem Straffeloven og Presseloven.

Da det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven har taget begge de Ændringsforslag, som han her begrundede, tilbage, har jeg jo ikke nogen Adgang til at tale om dem. Men naar det ærede Medlem dog har sagt det, at han ønskede, at de Tanker, han her havde fremsat, skulde blive taget under Overvejelse, maa jeg maaske have Lov til at gøre den Bemærkning, at det skal de blive.